

AUDITIONMATERIALE – MATTIS

MATISSANG.

Mattis:

*Vinden har hørt mine sange til dig.
Floden har ført mine både.
Skoven har gemt dig blandt tusinde hjerter, der banker.
Hvor gik jeg forkert?
Jeg gik den gale vej.*

*Regnen har pisket og fjernet dit spor.
Snart kommer natten alene.
Gid du var hos mig – du styrer så blindt mine tanker.
Hvor gik jeg forkert?
Jeg gik den gale vej.
Hvor gik jeg forkert?
Jeg så – kun næsen foran mig.
Og sådan kan man miste.
Én man har for altid.
Uden at hun vidste – hun var,
den kæreste jeg har.*

*Kommer du til mig før natten går hjem?
Før jeg går helt fra forstanden.
Tro mig, jeg ved, der skal to til at finde hinanden.
Hvor gik jeg forkert?
Jeg gik den gale vej.
Hvor gik jeg forkert?
Jeg så – kun næsen foran mig.
Og sådan kan man miste.
Én man har for altid.
Uden at hun vidste – hun var,
den kæreste jeg har.*

*Og sådan kan vi miste.
Dem vi har for altid.
Uden at de vidste – de var,
de kæreste vi har.*

Mattis: Borka!

Borka: Det var godt, Mattis – at du kunne komme så usandsynlig hurtigt!

Mattis: Jeg ville være kommet før, men jeg havde lige en lille sag, jeg skulle ha' klaret først.

Borka: Hva' for en sag?

Mattis: Et digt jeg skrev her på morgenkvisten: "Klagesang over en død Borkarøver", hedder det. Undis kan muligvis trøst sig lidt med det, når hun bli'r enke.

Borka: Du burde tænke mere på at trøste Lovis, som altid må trækkes med dig og din store kæft. Hør her, Mattis! I Borkaskoven kan man ikke bo længere. Fogedknægtene sværmer rundt som fluer, og et eller andet sted måtte jeg jo ta' hen med kone og barn og alle mine røvere.

Mattis: Meget muligt. Men bare sådan at stjæle sig et sted at bo, uden at spørge – det er der ingen normale der gør – med bare lidt hjemme heroppe!

Borka: Det var da noget underligt noget at høre fra en røver. Har du ikke altid taget, hvad du havde lyst til – uden at spørge?

Mattis ved ikke, hvad han skal svare.

Mattis: Når vi nu taler om løst og fast. Det kunne være interessant at vide, hvordan I kom ind i borgen – jo, for så kunne vi jo smider jer ud den samme vej!

Borka: Du har altid været en spøgefugl, Mattis. – Hvordan vi kom ind? Jo, ser du, Birk hér, min søn, klatrede op ad bjergvæggen med et reb efter sig, som han gjorde fast øverst oppe, så vi alle kunne klatre efter. Og så var det jo bare at gå lige ind i borgen, og indrette sig en rigtig røverhule.

Mattis: Jeg kender ikke til nogen indgang fra nordsiden.

Borka: Der er meget, du ikke kender til, eller husker. Men du husker vel trods alt, hvor den gamle svinesti lå, da vi var børn. Dér hvor du og jeg fangede rotter, indtil din far opdagede os – og stak mig en ørefigen, så jeg troede knoppen røg af.

Mattis: Ja, han gjorde meget godt min far – det gjorde han. Alle ærkeslyngler af Borkaslægten kom under behandling – så snart han faldt over dem.

Borka: Jojo. Og den ørefigen lærte mig, at alle fra Mattisslægten er mine fjender på liv og død. Førhen vidste jeg knap, at vi hørte til hver sin slægt – du og jeg, og det vidste du vel heller ikke?

Mattis: Men nu ved du det, og nu bli'r her enten klagesang over en død Borkarøver eller også også forlader du og dit slæng Mattisborgen, samme vej som I kom ind.

Borka: Der kan nok blive klagesang af både den ene og den anden slags. Men i Borkafæstningen bor jeg – og her bli'r jeg!

Mattis: Hvordan det bli'r med den sag – skal nok vise sig!